

тазъ вечеръ въ Славянска Бесѣда се прѣдставлява драма, дѣто има едно убийство и едно полудяване...

— „Иванку?“

— Не. „Руска.“ Ето защо азъ прѣдпочитамъ арена Пизи. Грубо, дебелашко тука, но те праватъ да се смѣйшъ тие палячовци съ своитѣ випутявки и плоски каламбури и плѣсници. А споредъ мене, смѣхътъ е здраве. Трѣбва да приучимъ нашитѣ българи да се смѣхтъ, за да станатъ по-добри човѣци... Да бѣхъ министръ на просвѣщението азъ щѣхъ да отпусна помощъ на тоя бѣденъ Седластонъ да ни прави да се кикотимъ, както Бесѣдата ни прави да настрѣхваме...

— Дѣло на вкуса, забѣлѣжи равнодушно цивилниятъ — А! публиката се умножава съ още двама души!

Въ сжщий мигъ единъ отъ служителитѣ излѣзе на сцената и захвана да повдига фитилитѣ на прѣднитѣ двѣ ламби, които разлѣххъ радостна свѣтлина на около си.

— Браво! маладецъ Седластонъ!.. викаше офицеринътъ;—съ четирнайсетъ души публика той рѣшава да почне прѣдставлението. Я вижъ куражъ!

Седластонъ се появи на сцената въ чистъ, черъ рединготъ, вмѣсто дрипавия жакетъ, приближи до рампата, и произнесе глухо къмъ празднитѣ столове на залата:

— Господа, тази вечеръ прѣдставление отлага се. Молимъ почитаемата публика да извини и назадъ отъ касата да си паритѣ получи.

Послѣднитѣ думи загаснахъ въ гърлото му и едвамъ се чухъ.

— Това е безобразно, господине! кипна офицеринътъ, който очакваше съвсѣмъ друга изне-